

PO TAURAGNŲ DANGUM

2011 SAUSIS NR.21 TAURAGNŲ KRAŠTO BENDRUOMENĖS LAIKRAŠTIS

*Snaudžia užsnigtas mūsų miestelis.
Švarus ir gražus. Baltume išnyksta blogos
mintys, tyloje ištirpsta žodžiai... O juk nieko
neįvyko – tik gražiai gražiai pasnigo...
Gerai, kad yra poetų, kurie moką apie tai
pasakyti, atrodo, kalba už mus. Paklausykite
ir Jūs.*

Liutauras Degėsys

Bus tylu, kad ir tu atbusi.
ir per sodą ryte eidama
Tu laiminga lengvai atsidusi:
- Pagaliau sidabrinė žiema.

Blyškiai šyptelės saulė per ūką,
Paukštė šūktels girioj viena
ir blizgės lyg žavus atvirukas
Po sniegu užpustyta diena...

**Sausio mėnesio jubiliejai. Sveikiname ir
linkime sielos šviesos ir ramybės.**

Kūnas gyvena tik sau, tik tam, kad gertų,
valgytų ir lauktų nakties. Tai nakties paukštis.
O dvasia yra saulės pagimdyta ir turi per
žmogaus gyvenimą viską matančiomis ir
suvokiančiomis akimis išbudėti tūkstančių
tūkstančius valandų.

R. Brėdberis

50–metį švenčia **Danutė Bajarūnienė** iš
Vilkablauzdės kaimo.

70 metų sukanka **Marijonai Danutei
Kindurienei** iš Sirvydžių, **Broniui Antanui
Trinkūnui** iš Stūglių ir **Bronei Narvaišienei** iš
Rukšėnų kaimo.

75 – eri - **Onai Musteikienei** iš Stūglių,
tauragniškei **Bronei Agotai Bileišienei**, **Onai
Andriusevičienei** iš Gaidžių kaimo bei **Jonui
Vincentui Jokubauskui** ir **Algimantui Jonui
Laurinavičiui** iš Bajorų.

80–metį švenčia **Aldona Ona Šuminienė** iš
Šuminų kaimo ir tauragniškė **Aldona Liucija
Kulbačiauskienė**.

85 metai sukanka **Onai Gimževskienei** iš
Tauragnų, **Veronikai Raudonienei** iš Klykių,
Vytautui Antanui Dausai iš Juodiškių ir
Onai Kurpienei iš Lukošūnų kaimo.

90 – **Adelei Bivainienei** iš Sėlės.

Mintys po premjeros

Bronė Juknevičienė

Tauragniškiečiai tikrai nekantriai laukė kultūros centro režisierės Loretos Juškėnienės debiutinio spektaklio gruodžio pradžioje - tai rodo ir pilna kultūros centro salė. Džiugu ir tai, kad žiūrovai neliko abejingi, aptarinėjo spektaklio pagrindinę idėją, vaidmenis ir jų atlikėjus, dekoracijas. Keletas jų sutiko ir mūsų laikraštyje pasidalinti mintimis. Bet pirmiausia tegul kalba pati režisierė.

Kodėl pirmajam savo spektakliui pasirinkai šitą kūrinį? Kiek žinau, dialogus kūrei pati, nes Bergmano „Paskutinis kavalierius“ nėra pjesė. J. Bergmano novelė „Paskutinis kavalierius“ mane „persekiojo“ daugelį metų. Perskaičiusi šį kūrinį pati sau pagalvojau: „O jeigu pastačius spektaklį?..“ Bet tai buvo labai seniai ir tik pasvajojimai. Tačiau svajonės pildosi, tiksliau, jas padeda išpildyti kiti žmonės. Tiesiog privalai sulaukti savo laiko, atsirasti tinkamoje vietoje tinkamu laiku. Taip, Bergmano „Paskutinis kavalierius“ nėra pjesė. Teko pasidaruoti, kad ji tokia taptų. Kodėl pirmajam spektakliui pasirinkau šį kūrinį? Net negalėčiau tiksliai atsakyti. Esu jausmo žmogus. Jautriai reaguojau į žmonių tarpusavio santykius. Gal todėl, kad gimusi po Svarstyklių ženklų. O šis kūrinys būtent toks. Santykiai, meilė, intrigos ir visa griauantis pavydas. Turtiniai išskaičiavimai, tėvų – vaikų santykiai, padėtis visuomenėje ir kt. Tai vyko 19 a. pradžioje, tai vyksta ir šiandien. Lyg užburtas ratas, kuriame sukasi žmonės, vis pamiršdami, kad gyvenimo rogės visus veža į vieną pusę...

Kas nulėmė aktorių pasirinkimą? Kai parašiau pjesę pagal Bergmano novelę „Paskutinis kavalierius“, supratau, kad suvaidinti bus nelengva. Teksto nėra daug, bet kaip jį pasakyti? Atidžiai analizavau kiekvieno veikėjo charakterį, kalbą, kalbėjau „pati su savimi“. Tik tada rinkausi aktorius, aktoriai taip pat analizavo savo personažus. Persikūnijo į juos. Ir manau, kad pavyko puikiai, todėl kad žmones pasirinkau ne atsitiktinai, o pagal jų teatrinę patirtį, gebėjimus, temperamentą, charakterio ypatybes.

Apie ką pirmiausiai galvojai, kai vaidinimas baigėsi ir aktoriai jau lenkėsi žiūrovams?

Pirmiausia pagalvojau: „Mums pavyko!“ Ir kai ant scenos išėjo vienuolika žmonių (įvairaus amžiaus, profesijų) nusilenkti žiūrovams, buvau laiminga ir už Juos, ir už save. Linksmai ir besišypsantys plojo žiūrovai. Ar gali būti geresnis įvertinimas?

Ar buvo šiek tiek baisu prieš ir po premjeros, nes daug kas, sutik, Tavo darbą lygins su buvusio režisieriaus Vyganto Varnecko darbu. Galiu pasakyti atvirai: baimės prieš ir po premjeros neįėjau. Ateidama dirbti į Tauragnų kultūros centrą galvojau, ar atsiras žmonių, norinčių vaidinti, o svarbiausia, ar tie žmonės manimi patikės. Juk teatrinės patirties turiu tik su vaikais ir jaunimu. Su suaugusiais spektaklių statyti neteko. Bet nerimas greitai dingo, kai sužinojau, kad aktoriai jau rugpjūčio mėnesį pradėjo domėtis, kas dirbs režisieriumi, ar vyks teatrinė veikla. Supratau, kad teatras tauragniškiams svarbus, kaip prieš 100 metų, taip ir dabar. „Mokas“ turi gyventi ir tęsti savo veiklą. O dėl darbo lyginimo... Kai dirbo gerb. Vygantas Varneckas, galiu pasakyti trumpai ir aiškiai: tai, ką dirbo Vygantas, buvo Vyganto. Jis atidavė visą savo gyvenimą teatrinei veiklai, kūrybai ir kultūrai. Aš niekada tiek nebepadarysiu, nes per vėlai atėjau. Tačiau tęsime su „Moku“ veiklą, statysime spektaklius, gal bus kitaip, bet taip ir turi būti. Tuo mes ir įdomūs, kad esame skirtingi.

Ir tradicinis klausimas, jei gali atsakyti: koks bus kitas spektaklis? Garsiai planuoti nenoriu. Galiu pasakyti, kad jau

ruošiamas kitas spektaklis, kuris startuos pavasarį, apie Šv. Velykas (jei gyvi ir sveiki būsime). O jei pavasaris, tai ir šviesa, ir gera nuotaika turėtų atspindėti pasirinkto spektaklio temą.

Ačiū Loretai už išsamų interviu. Ir dar kartą sveikinimai su premjera – iš žiūrovų lūpų.

Janina Augulytė. Ką besakysi – myli tauragniškiai „Moką“. Gausiai rinkdavosi į salę, kai spektaklius režisavo Vygantas Varneckas, sugužėjo ir atėjus naujai režisieriui. Čia jų laukė graži šventė: pradžioje svajingai nuteikė Simono Turlo ir smuikininkės Birutės Ilčiukaitės iš širdies atliekama muzika, vėliau stebino įdomiai suvaidinti pjesės personažai. Mane ypač džiugino, kad juos vaidino trijų kartų artistai, įdomus vaidmenų perėmimas – lyg estafetė. Publika neliko abejinga – ilgai netilo plojimai. Tikimės, kad režisieriui Loretai nepritrūks entuziazmo ir ateity.

Valerija ir Juozas Danauskai pirmiausia pasidžiaugė savo sūnaus vaidinimu. Spektaklio tema jiems pasirodė labai gerai parinkta: ir meilė, ir pavydas, ir taip panašu į šių dienų žmonių santykius. O mokytoja Danauskienė dar pasidžiaugė, kad ir jos buvusios mokinės vaidina spektaklyje.

Rita Pundzienė. Ne veltui liaudies išmintis sako: „Gera pradžia - pusė darbo“. Tuos žodžius galima pritaikyti ir „Moko“ režisieriui. Šaunuolė, su savo komanda debiutiniame spektaklyje pasirodė labai puikiai. „Paskutinis kavalierius“ - tai spektaklis apie nesenstančias vertybes, apie senatvės ir mirties gelmes, kurių akivaizdoje sumenksta labai daug gyvenime sureikšmintų dalykų. Įdomu buvo žiūrėti. Naujų metų proga noriu palinkėti režisieriui ir visiems vaidintojams kūrybinės sėkmės, išradingumo ir visada eiti pirmyn...

Giedrė Tūbelienė. Iš jaunystės dienų vis dažniau ir dažniau ausyse skamba atminimų žodžiai: „Kartais valandos skrieja kaip vėjas, kartais laša kaip sunkūs lašai, kartais jų, kad palauktų, maldauji, kartais jų, kad skubėtų, prašai...“

Ir iš tikrųjų dažnai norėjosi tų bėgančių valandų prašyti, kad kuo ilgiau gražios akimirkos nesibaigtų. Mūsų Tauragnai kartu su visais žmonėmis keitėsi, išėjo jau savo darbus padarę žmonės, atėjo nauji. Taip ir Vygantas Varneckas, kurio ne viename spektaklyje ir aš vaidinau, atidirbo savo režisieriaus darbą ir užleido vietą naujajai kartai. Taip buvo ir man. Kai buvau dar mokinė, Vygantas patarė man mokytis kino mechanike ir žadėjo užleisti vietą (jis tuo metu rodė filmus). Ir tiesa, kai įsigijau kino mechanikės profesiją, atėjau dirbti vietoj Vyganto – be jokių pykčių ir dar maloniai buvau priimta. Už tai jau esu

dėkinga daugelį metų. Šiais metais į Tauragnų kultūrinį gyvenimą atėjo Loreta. Loretėlė, kaip dažnai į ją kreipdavosi Vygantas. Ji irgi vaidino V. Varnecko spektakliuose. Kiek supratau iš Vyganto skambučio telefonu iš Zarasų per premjerą, jis džiaugiasi, kad režisierė dirba Loreta.

Pasakysiu atvirai, kadangi visada buvau linkusi žiūrėti paprastesnius, juokingesnius, lengviau suprantamus spektaklius, šiek tiek abejoju, ar tas psichologinis spektaklis nenuvils žiūrovų. Bet lūkesčiai nustebino su kaupu. Tikrai labai šauniai pastatytas spektaklis. Puikios dekoracijos, nuoširdi ir gera vaidyba. Visi labai stengėsi, gerai atrodė, visas spektaklis buvo įspūdingas, širdį veriantys personažai. Šaunuolė Loreta, daug įdėjo triūsio ir pavyko. Iš žiūrovų reakcijos supratau, kad pastangos atsipirko. Pabaigdamą noriu paprašyti: nenuvilksime mūsų artistų, nebūksime abejingi jų triūsui, atkime pasižiūrėti spektaklių, visada, kai tik būsime kviečiami. Ypač artistų artimieji, taip pat ir dainininkų, visų, kurie dalyvauja pasirodymuose. Nes kas gi juos palaikys, paplos, jei ne mes, mieli tauragniškiai!

Pagarba naujajai režisieriui Loretai Juškėnienei ir visiems jos artistams:

Tik pirmyn, tik aukštyn, tik nereikia liūdėti, Juk gyvenimas vienas ir reik viską imti. Kad ir klupsit, vėl eikit vienas kitą parėmę, Atidavę šiam menui savo širdis ir sielą...

Keletas ir mano pačios minčių. Aš norėčiau, kad spektaklis būtų suvaidintas dar kartą. Vaidino savi artistai, gal daugiau į juos žiūrėjom. O juk labiausiai susimąstyti verčia spektaklio tema ir idėja – ko vertas gyvenimas, jei nieko nepalieki po savęs, jei nieko gyvenime nenuveiki. Plaukia tas moterų gyvenimas, svarbus tik joms pačioms, o toks vienišumas, tokia monotonija.... Ją puikiai perteikė „balsas už kadro“ – Vija Budvytienė, jos vaidmuo, manau, vienas iš svarbesnių.

Scena iš spektaklio

Mažų ir didelių Kalėdos...

Danguolė Grabauskienė

Kaip vienoje didelėje šeimoje

Iš tiesų taip pasijutau, apsilankius gruodžio popietę pas Tauragnų pradinukus ir darželinukus. Tą dieną buvo didelė šventė – Kalėdinė eglutė. Susirinko gal apie pusšimtis žiūrovų – mamų ir tėčių, senelių ir močiucių, broliukų ir sesučių... Neaprašinėsiu, kaip nuoširdžiai vaikai dainavo ir vaidino, kaip stengėsi kuo geriau pasirodyti. Aš tik džiaugiausi žiūrėdama į nuoširdų bendravimą. Juk jei ant mokytojos ar auklėtojos kelių sėdi vaikas, kai netoliese ir tėveliai yra – ar bereikia didesnio įrodymo, kad vaikai čia ištis saugūs ir patenkinti. Žinoma, ruošiant su vaikais programėlę reikėjo nemažai darbo įdėti auklėtojai Aldonai Budreikienei, mokytojai Aldonai Tartilienei, muzikos mokytojai Vilmai Valienei. Bet vaikų nuoširdumas atperka visus rūpesčius.

Mokytojos džiaugėsi, kad vaikai neliko užmiršti, kad seniūnas pasirūpino dovanėlėmis. Ačiū Rimantui Gineičiui, kuris parėmė finansiškai ir Kalėdos vaikams tikrai buvo saldžios. Seniūnas Alvydas Danauskas kalbėdamas pasidžiaugė, kad išliko nors pradinė mokykla ir išreiškė viltį, kad mokyklėlė dar gyvuos ilgai.. Saldžių dovanėlių vaikai gavo ir nuo bendruomenės.

Naudodamasi proga pakalbinau kelių pradinukų mamas. Buvo įdomu sužinoti, kaip sekasi jų vaikams mokykloje, juk viena mokytoja moko visus...

Stasė Žiezdrytė (ketvirtoko Eriko sesuo). Galvojom, kad bus blogiau, kad bus chaosas, bet taip neatsitiko, nenusivylėm, dabar gyvenam kaip graži šeima. Mokytoja daug laiko skiria kiekvienam vaikui. Su Eriku nelengva ir namie, o dabar vaikas noriai eina į mokyklą, daugiau pasakoja namuose, ką veikė, mokosi

ir namie. Pradėjo daugiau skaityti, o jei kokio žodžio nežino, ieško internete.

Nijolė Udraitė. Kadangi Irma pirmokė, tai jai iš pradžių buvo sunkiau, o dabar priprato, į mokyklą eina noriai, jau namo pareina ir viena. O kad mokosi kartu su vyresniais, tai daugiau įgūdžių iš jų pasisemia. Dukra čia eis ir toliau, tikrai neleisim į miestą.

Lina Paukštienė. Matas mokykloje jaučiasi labai gerai, nori eiti į mokyklą ir kuo ilgiau tenai būti. Jam patinka mokytis, patinka būti su draugais, patinka, kad yra kompiuteriai. O man irgi gerai, viską žinau apie savo vaiką, labai gerai, kad mokykla vietoj ir tikrai jokių planų pasiimti vaiką ir vežti mokytis į Uteną nėra. Džiaugiuosi mokytojos rūpestingumu, dėmesiu, vaikai yra užimti.

Stasė Jasminavičienė. Giedrius noriai eina į mokyklą, tik pamokų nelabai nori ruošti. Esu labai patenkinta mokytojos darbu, gal ir mokytoja griežtesnė, nes vaikas labiau pasitempė, labiau stengiasi.

Gruodžio 26 dieną Kalėdinėje vakaronėje kultūros centre netrūko dainų, dovanų, netgi „Palmira“ su horoskopais apsilankė. Žinoma, svarbiausia netrūko geros nuotaikos. O laikraštyje spausdiname Metų nominacijas. Pasidžiaukime. Daugumą jų sueiliavo Valda, o kalėdinius angelėlius visiems nominantams padarė Aldona Budreikienė.

Metų Lakštingalos – Janina Augulytė, Irena Eidžiulienė, Stasė Mikulėnienė, Danelė Petrėnienė, Janina Puodžiukienė, Tamara Vanagaitė.

Ar siaučia pūgos, ar žydi alyvos –
Lakštingalos negali nečiulbėti.
Jos visada energingos ir gyvos,
Jų balsai negali neskambėti!

Metų Jaunystė – Juozas Danauskas, Petras Kazickas, Bronius Slapšys ir Vygantas Varneckas.

Marš marš kareivėliai,
Marš marš dainorėliai.
Žygiuokit su daina,
Būkit jauni visada!

Metų Gera nuotaika – Vilma Valienė.

Nors rūpesčiai kartais širdį gelia
Ir būna sapnas neramus,
Vilmutė su šypsena
Pasitinka mus visada.
Kur Vilmutė – ten daina,
Ten ir nuotaika gera.

Skamba daina ne iš natų,
O iš pačios širdies gelmių!

Metų Bitutė – Valda Žebelienė

Mūs Valdutė kaip bitutė:
Ji vaidina ir dainuoja,
Ir eiles ji surimuoja,
Ir į laikraštį parašo,
Jeigu jos kas gražiai prašo.
Ji visus pamasažuoja,
Net lopšinę paniūniuoja.

Jos gerumas kaip medus –
Neša jį visus metus!

Metų košės virėjas – Ramūnas Tumėnas

Virė virė košę
Ramūnas atsilošęs.
Prie Dauniškio pušyno
Uteniškis vaišino.
Gardi košelė buvo,
Saviems beveik nekliuvo.
Taigi dėl to karto
Ramūnui skiriam
Metų košės virėjo vardą.

Metų šokėjai – Antanas Masiulis ir Zenonas Gasys (atsiprašom, nuotrauką radom tik vieno)

Tauragniškiai vakaroja,
Muzika linksmi jau groja.
Dairos moterys liūdnei –
Nėr vyriokų visiškai,
Su kuriais linksmi pašoktų

Ir laimingos nusijuoktų,

Prisimintų tuos laikus
Ir šokėjus nuostabius.
Kurgi Zenius, kur Antanas?
Dairos liūdnos mūsų damos.
Štai! – jie žengia pro duris!
Damų pulke jaudulys.
Tuoįsias jį pašokdins,
Jaunas dienas joms primins.
Ne koks šmikis, ne baslys,
O Masiulis ir Gasys.

Metų optimistė – Ligita Balčiūnienė

Daug skausmo, nevilties
Ir liūdesio širdies
Patyrei tu per šius metus.
Tačiau per gyvenimą iries,
Vedina žydros vilties,
Kad skausmai visi praeis
Ir vėl būsi su visais.
Scenoje linksmi dainuosi,
Vėl vaidinsi, muzikuosi.
Metų optimistės vardą
Tau, Ligita, skiriame šį kartą.

Metų paparacius – Regina Mačienė

Ar kada jūs pastebėjot,
Kaip per renginius visus
Regina mūs šmirinėja
Su foto aparatu?
Žvilgt į vieną pusę,
Blykst eilinį kartą,
Šitaip jinai pelno
Paparaciaus vardą.
Nuotraukų labai puikių
Ji nufotkina laiku.

Metų debiutas –

Loreta Juškėnienė

Mėnesiai tik keturi,
Kai Loreta mūs būry.
Tačiau greitai mes pajutom
Josios meniškąjį būdą.
Ačiū šauniajai Loretai,
Kad negaili ji jėgų.
Metų debutantės vardą
Skiriame jai šiuo kartu.

**Metų šeimininkė –
Vitalija Šlepikienė**

Turim puikią šeimininkę,
Pildo norus mūs visus.
Reik lydeką įdaryti,
Skanų sūrį padaryti,
Ar išvirt cepelinus,
Kreipiamės tuoj į Vitutę,
Mūsų darbščiąją bitutę.
Niekad ji neatsakys,
Šaltus barščius padarys.
Cepelinų tris šimtus
Ji išvirs labia skanius,
Vakaronės nematys,
Bet svetelius pavaišins.
Tauragniškiai ją minės,
Gerų žodžių negailės.
Nominacija šita tau,
Vitalija, skirta.

**Metų komanda – Vijolė
Budvytienė, Aldona Tartilienė,
Vaida Vaitiekėnienė**

Aldona, Vaida ir Vijolė –
Tinklinį žaidžia jos uoliai.
Ši komanda neprasta –

Zonoj pirma vieta užimta.
Sveikinam šaunias žaidėjas,
Kad jos rankų nesudėjo,
Užtat skiriam antrą kartą
Metų komandos vardą.

**Metų komplimentas –
Raimundas Atkočiūnas**

Turim naują nominantą.
Metų komplimento vardą
Jam suteikiame tikrai.
Raimundėlis Atkočiūnas,
Nors nedidelis jo kūnas,
Bet širdis labia plati:
Damoms komplimentus žeria jis,
Visad atidaro joms duris.
Netgi aukštaūgiai gali pavydėti
Jo gero noro moteriškėms padėti.

**Metų keliauninkas –
Alvydas Danauskas**

Jūsų gyvenimas – kelionė.
Mažai Jūs sėdite už seniūno stalo.
Pabūt nors vieną dieną
nevažiavus
Turbūt neįgyvendinama svajonė.
Posėdžiai, įvairiausi suėjimai,
Vaidmenys, pasitarimai,
Važinėjat nuolatos
Tarp Tauragnų – Utenos.
Taigi ir šiais metais jūs pateisinot
Keliauninko vardą.

**Metų kompiuteristas –
Albertas Udra**

Kompiuteriu žaidžia maži
vaikiukai,
Kompiuteriu žaidžia ir
mokinukai.
Internete naršo suaugę, jaunimas

Ir Albertas mūsų kompiuterio
imas.
Nors ir sulaukęs amžiaus
solidaus,
Laiškų siuntinėti jam nieks
neuždraus.
Tegu prieštarauti niekas nedrįsta-
Albertą skelbiam metų
kompiuteristą.

**Metų korespondentė –
Bronė Juknevičienė**

Jei Tauragnų laikraštį įdėmiai
skaitai,
Pavardę šitą kiekvienam matai.
Bronė parašo straipsnių įvairių
Apie mūsų krašto likimus
žmonių.
Linkim nepailsti ir visad rašyti,
Neprarasim noro straipsnius tuos
skaityti.
Metų korespondentė, Brone, tu
esi. Pateisink šį vardą ir ateity.

Metų aktyvistė – Ona Katinienė

Mūs Onutė smarkiai sukas.
Sūrį slegia, o išrūgas
Paverčia skaniu medum.
Puikų iškepa pyragą
Ir vaišina draugių ratą.
Lanko moterų jį klubą
Ir visur suspėti skuba.

Trys karaliai ir mes

Klebonas **Bronius Šlapelis**

Bažnyčia mums parodo Trijų karalių – išminčių kilnų pavyzdį. Jie iš tolimos Rytų šalies atvyko į Betliejų pagarbinti gimusį Mesiją, kuris buvo pažadėtas pirmiesiems tėvams Rojuje. Jie nebūtų vykę į tolimą kelionę ir rizikavę, jei nebūtų jų pakvietęs Dievas per paslaptinę žvaigždę.

Kiekvienas žmogus Dievo šaukiamas į kilnesnį gyvenimą, į amžiną laimę. Tiesa, tas pašaukimas būna individualus. Kai kuriems žmonėms jis prabyla ypatingu būdu. Kitus žmones Dievas pašaukia paprastu būdu. Štai netikintis jaunas žmogus Kalėdų naktį užėjo į bažnyčią išsiblaškyti. Minia žmonių nuoširdžiai meldėsi, vaikai gražiai giedojo kalėdines giesmes. Jis prisiminė savo vaikystę, pamaldžią motiną, kalbėtas maldas. Dabar Dievas prabilo į jo širdį ir iš bažnyčios išėjo jau kaip tikintis. Vėliau išgarsėjo kaip talentingas poetas, diplomatas. Kelis dešimtmečius jis buvo ambasadoriumi įvairiose valstybėse. Tai Paul Clodel.

Dievo balsas prabyla žmonėms įvairiais būdais: per sąžinę, per gerą knygą arba vyresniųjų pamokymą, dar kitus paveikia nelaimė, liga, artimo žmogaus netektis. Dievas kalba nuolat į kiekvieno širdį ir kviečia gyventi tiesoje, meilėje, šventume. Jis kviečia visada būti gerais, pareigingais, pamaldžiais...

Mus pamoko poeto Edgaro Schaperio legenda. Kai Betliejuje gimė Jėzus, tai žvaigždė pasirodė ne tik Trims Rytų karaliams, bet ir vienam Rusijos karaliui. Jis pasiėmė dovanų: gražios lininės drobės rietimą, švelnių sabalo kailių, aukso, brangiųjų akmenų ir sėdo ant žirgo. Kelyje susitiko visi keturi karaliai. Trys Rytų išminčiai apsistojo nakvoti puikiuose užiegos namuose. Karalius iš Rusijos nuėjo ilsėtis į kluoną. Ten pašėrė savo žirgą. Kluone rado atėjusią nakvoti elgetaujančią moterį. Naktį ji pagimdė kūdikį. Karalius atidavė jai drobę, kad turėtų į ką susupti naujagimį. Keliaudamas jis susitiko plėšikų nurengtą žmogų ir jį apdengė sabalo kailiais. Viename uoste jam pagailo suvargusio belaisvio irklininko ir vietoj jo pasisiūlė irkluoti. Taip jis vargo 30 metų. Kai tapo elgeta, jį išlaisvino. Dabar jis keliavo į Jeruzalę. Ten rado vyrą, nuplaktą, erškėčiais vainikuotą ir prikalną ant kryžiaus. Tai buvo Jėzus, kuris nuo kryžiaus pažvelgė į tą buvusį Rusijos karalių, o dabar elgetą. Šis atsiprašydamas tarė: „Aš nebeturiu ką tau duoti. Ką turėjau, viską išdalinau vargšams. Atleisk man, Viešpatie“. Tada nuo kryžiaus Kristus jam atsakė: „Tau dar liko daug

mylėjusi širdis. Atiduok ją man“. „Viešpatie, imk mano širdį“, – atsakė karalius.

Ši graži legenda baigiasi tuo, kad gerasis karalius nemirė, gyvena iki šiol. Jei taip būtų buvę iš tikrųjų, o ne gražus legendos pasakojimas, tai Kristus nuo kryžiaus jam dar būtų pasakęs: „Prietėliau, tu man dovanojai daugiau, negu anie trys Rytų krašto išminčiai. Savo gražiąją drobę tu aprengei ne tik naujagimį, bet ir mane. Sabalo kailiais tu pridengei ne tik plėšikų nuskriaustą žmogų, bet ir mane. Tu buvai prirakintas prie irklų trisdešimt metų už tą vargšą ir už mane“.

Mes kiekvienas galime būti tuo ketvirtuoju karaliumi ir dalinti savo dovanas tiems, kuriems jų būtiniausiai reikia. Nes ir Dievas mums dalina savo dovanas. Mums reikia jas su dėkingumu priimti ir tinkamai jomis pasinaudoti.

Giesmėje giedama: „Iš Rytų jau Trys karaliai duoda garbę Visagaliui...“ Jie atkeliavo iš toli, nepaisė nuovargio, nepatogumų, rizikos ir gimusiam Kūdikėliui paaukojo savo dovanas. Mums nereikia toli keliauti į bažnyčią, patirti kažkokius pavojus, riziką. Užtenka keliolikos minučių kelio ir patenkame į bažnytelę, kuri pastatyta žiauraus ateizmo metais, o tauragiškių dosnumo dėka tapo išpuošta. Mums nereikia aukso, smilkalų ir miros dovanoti Viešpačiui. Jis laukia iš mūsų paaukotos širdies ir gyvenimo dienų.

Trys Karaliai

(Iš interneto santrauką padarė kan. **Br. Šlapelis**)

Kai Betliejuje gimė kūdikėlis Jėzus, jį aplankė Trys karaliai: Kasparas, Melchioras ir Baltazaras. Jie buvo išminčiai. Stebėjo dangaus kūnų judėjimą. Netikėtai danguje atsiradusi ryški žvaigždė sudrumstė jų ramybę, nes pranašystė skelbė, jog tokio šviesulio pasirodymas sutaps su Atpirkėjo atėjimu į žemę. Taigi išminčiai nutarė aplankyti gimusį Kūdikį. Pasiėmė jam dovanų: aukso, smilkalų, miros ir leidosi į kelionę. Betliejaus tvartelyje jie rado gimusį Kūdikį, paguldytą ēdžiose, o prie jo motiną Mariją ir kiek vyresnį Juozapą.

Visais amžiais auksas, smilkalai ir mira simbolizavo prabangą, kuri priklausė dievams ir valdovams. Užmarštin nuėjo šimtmečiai, dulkėmis pavirto senovės civilizacijos, tačiau mira, smilkalai vis dar labiausiai vertinami, o auksas – bangiausia puošmena.

Ypatingai egiptiečiai išmanė apie kvapus. Jie senovės Rytuose buvo laikomi kvėpalų, kosmetikos kūrimo meistrais. Sakai buvo naudojami kaip sudėtinė mišinio dalis, kuri egiptiečiai degindavo šventyklose. Laikui bėgant jais buvo kvėpinami ir paprastųjų mirtingųjų

namai. Smilkalus naudojo pirmieji krikščionys. Jais atgaivindavo sunkų orą katakombose, kuriose slėpdavosi nuo Romos imperijos persekiotojų.

Istorija patvirtina, kad smilkalai, sumaišyti su įvairiomis žolėmis, buvo naudojami ne tik neutralizuoti nemalonius kvapus, bet kvėpalų gamyboje ir apeigose. Smilkalai ir šiandieną suteikia iškilmingumą pamaldose smilkant altorių, Švč. Sakramentą, mirusiojo palaikus.

Baltazaro dovana – mira. Tai gyvasakių guma, kuri surenkama aitraus pienelio pavidalu. Senovėje ją, kaip smilkalus, degindavo šventyklose dievų garbei. Ji buvo naudojama gaminti aliejui, kuriuo balzamuodavo mirusiuosius. Nuteistiesiems mirti duodavo atsigerti vyno, sumaišyto su mira. Toks gėrimas veikdavo kaip vaistai nuskausminimui.

Šiuolaikiniai kvėpalų gamintojai žino, kad mira – nepakeičiamas kvėpalų komponentas. Rožės, jazmino, mimozos kvapai yra sustiprinami smilkalais ir mira. Rožė ir jazminas suteikia kvapui jausmingumo, apelsino žiedas – gaivumo, kiparisas ir sandalmedis – geidulingumo, mira ir smilkalai – truputį dieviškumo. Naudoti mirą kvėpalų gamybai drįsta tik geriausi specialistai. Jeigu jos įdedama per daug – efektas gaunamas priešingas.

Kasparo dovana – smilkalai. Kvapų dievinimas – tai yra viena iš didžiausių žmogaus silpnybių. Todėl ir šiandieniniai žmonės greitai reaguoja į malonius ar nemalonius kvapus gatvėje, įstaigose, parduotuvėse, svečiuose...

Melchioro dovana – auksas. Tai dalykas, kurio žmonės labiausiai geidžia. O kvėpalų gamintojai daro specialias auksines pakuotes, kuriose galima laikyti vis kitą kvėpalų buteliuką.

Žmonių sąmonėje Evangelijos išminčiai Kasparas, Melchioras ir Baltazaras virto karaliais. Tiek bažnytinėje, tiek liaudies ikonografijoje jie vaizduojami su karalių karūnomis ir Kūdikiui skirtomis dovanomis rankose. Iš čia išliko tradicija per Trijų Karalių šventę bažnyčioje pašventinta kreida ant namų durų užrašyti pirmąsias jų vardų raides + K+M+B. Senovės lietuviai tikėdavo, kad šis užrašas apsaugos jų namus nuo velnio ir perkūno.

Įdomiausias tos dienos paprotys tai „trijų karalių“ su „žvaigžde“ vaikščiojimas pakiemiais, visus sveikinant giesmėmis ir renkant dovanas. Dar XX amžiaus pirmaisiais dešimtmečiais persirengėlių „karalių“ vaikštytės ne tik Lietuvos kaimuose, bet ir miestuose buvo savita tradicija kaimynų lankymo su Naujųjų metų sveikinimais ir geros sėkmės linkėjimais. Kartais iš tolimesnių kaimų „karaliai“ net raiti atjodavo. „Karaliai“ būdavo pasipuošę aukštomis blizgančiomis popierinėmis karūnomis, apsisiautę baltomis

skraistėmis. Palikdavo arklius savo „tarnams“, („karaliai“ – du baltieji, trečiasis – „negras“) eidavo į trobą, lietuviškai arba lotyniškai pagiedodavo giesmę, užrašydavo kreida raides, visą šeimą pasveikindavo: „Tegu bus pagarbintas Jėzus Kristus! Atėjo trys karaliai, atnešė Viešpačiui dovanų. Gal ir mums ką padovanosite?“

Jie būdavo pavaišinami, jaunos merginos padovanodavo rankšluostį, vilnones pirštines, retsykais pinigų, namų šeimnininkė atnešdavo dešrą. „Karaliai“ pasižvalgydavo į patinkančias merginas ir kai kada nusižiūrėdavo. Kartais su „karaliais“ vaikščiodavo „giltinė“ su dalgiu ir svarstyklėmis žmonių geriems bei blogiems darbams sverti ir „velnias“ su pagaikščiu. Persirengėlių svitą lydėdavo pora vyrų. Vienas jų nešdavo ant karties iškeltą „žvaigždę“ – uždegtą žvakę išskobtame buroke. Antrasis būdavo atsakingas už dovanų rinkliavą, todėl turėdavo pintinę gautoms dovanoms sudėti. Pažymima, kad kai kur karaliai užsidėdavo blizgančius antpečius, apsijuosdavo diržus, prisisėgdavo kardus. Palyda nešdavo dubenėlį su smilkstančiomis žolelėmis. Persirengėliai apie pageidaujamas dovanas primindavo Kalėdų giesmėmis ar humoristiniais šmaikščiais kupletais. Įvairiose Lietuvos vietose būdavo skirtingos tradicijos: vienur vaikštinėdavo tik „trys karaliai“ su „tarnais“, kitur juos lydėdavo gausi spalvinga palyda.

XX a. „karaliai“ turėdavo vietos parapijos klebono, kai kur savivaldybės išduotus pažymėjimus, kurie liudijo, kad jie nėra apgavikai. 1934 m. Vilniaus magistratas buvo išdavęs tokius leidimus net 63 „karalių“ grupėms.

Antrojo pasaulinio karo, pokario laikotarpiu šis paprotys išnyko. Tai nulėmė trėmimai, įskundinėjimai, žmonių nepasitikėjimas vienas kitu. Taip pakirto senąjį Lietuvos kaimo gyvenimo būdą ir bičiuliškus kaimynų tarpusavio santykius.

Trumpai

Gruodžio 14 d. seniūnas Alvydas Danauskas ir socialinė darbuotoja Liubovė Skliaustienė priėmė siuntinį iš Olandijos – dovanas seniūnijos nepasiturinčių šeimų vaikams atsiuntė socialinės paramos organizacija. Amsterdamo universiteto studentai ir dėstytojai per porą lapkričio mėnesio savaičių tauragniškams surinko apie 700 įvairiausių daiktų, kurie svėrė 200 kg.

Dar prieš šv. Kalėdas ši labdara buvo išdalinta dešimčiai socialiai remtinų šeimų.

1991-ųjų sausio 13-oji minima kaip Laisvės gynėjų diena

Mintimis apie tas dienas dalinasi
Algimantas Bartkevičius, medicinos
mokslų daktaras, nusipelnęs Lietuvos
gydytojas, Tauragnų garbės pilietis, tuomet
dirbęs Vilniuje, dabar gyvenantis Sėlės
kaime

Gerb. Algimantas Bartkevičius prisimena, kaip po darbo abu su žmona Danute nešdavo arbatos, sumuštinį tiems, kurie saugojo Aukščiausiąją Tarybą. Būdavo ir naktį, oras buvo geras, nešalta, sniego nebuvo, prie laužo pasiildydavo. Tą sausio naktį buvo prie AT, prie Nėries krantinės. Sako, kad milicininkai buvo be ginklų, net nagaikų negalėjo turėti, ir kai šiandien kai kas šneka, kad šaudė į savus, tai netiesa. Kolonomis važiavo kareiviai, paleisdavo aukštyn šviečiamųjų kulų salves, o žmonės stovėjo susikabinę rankomis, autobusai taip pat buvo sustatyti tarp žmonių. Vytautas Lindsbergis iš balkono liepė pasitraukti, kad nebūtų aukų, bet niekas nesitraukė, dainavo dainas. A. Bartkevičius prisimena, kad apie 3-4 val. buvo liepta gydytojams grįžti į ligonines, nes yra sužeistų ir žuvusių. Tada gydytojas dirbo Santariškėse, kraujo valymo skyrių. Sako, kad visi gydytojai ir seselės buvo pasiruošę bet kurią akimirką dirbti, jei būtų sužeistų. Net ligoniai patys atėjo, prašė, kad išleistų namo, kad būtų laisvų vietų sužeistiesiems, jei reikės. Kiekvieną dieną kraujo perpylimo skyrius priimdavo donorus (15 – 20 žmonių), o kitą dieną po Sausio įvykių jų atėjo apie 200... Sąraše gydytojas pamatė ir pažįstamų pavardžių – kraujo duoti atėjo rusų pulkininkai, civiliai apsirengę. Pamatę jo turbūt nustebusį žvilgsnį, sako, ko stebiesi, mes irgi žmonės...

Vienas po kito iškyla prisiminimai... Gydytojas pasakoja, kad kunigas Robertas Grigas iš balkono atleido visiems susirinkusiems nuodėmes, meldėsi visi kartu... Buvo toks žmonių susitelkimas.

O šiandien? Šiandien,- sako ponas Algimantas,- daug yra žmonių, kurie suprato klydę, grįžo prie Dievo. Ne veltui Biblijoje rašoma, kad viena paklydusi avelė, sugrąžinta į bandą, yra vertesnė už kaimenę paklusnių.....

Bet kiek esama tokių, kurie pripuolė prie pinigų, ir viskas dingio...

Mintis užrašė **Danguolė Grabauskienė**

Trumpai

Bendruomenė dalyvavo rajoninėje Medžio puošimo šventėje (matote **nuotraukoje**) ir buvo apdovanota Padėkos raštu ir saldumynais. Medį puošti ir pristatyti padėjo ir mažieji tauragniškiečiai – pradinukai su savo mokytoja. Bronė Juknevičienė pristatydama medį sakė, kad mūsų medis ypatingas – veidrodinis, jame atsispindi mūsų geri ir blogi darbai. Medis dar ypatingas tuo, kad kalba - skamba, ypač vėjui papūtus.

2010 m. gruodžio 15 d. seniūnijoje gyveno 1454 gyventojai: 765 moterys ir 689 vyrai. Šiais metais gimė keturi, mirė 31; atvyko gyventi 20, išvyko 21 (į užsienį).

Dėmesio! Kitą sausio savaitę (12-14d.) Kultūros centre vyks seniūnijos gyventojų sueiga. Dalyvaus ir rajono valdžios atstovai, kurie atsakys į Jums rūpimus klausimus. Sekite skelbimus. Laikas bus patikslintas.

Tai svarbu.

Iki 2011 m. sausio 31 d. vykdomas asbesto turinčių gaminių surašymas

Utenos r. savivaldybės administracija, įgyvendindama LR Vyriausybės 2008 m. balandžio 17 d. nutarimą Nr. 351 (Žin., 2008, Nr. 48-1777) „Asbesto šalinimo programos įgyvendinimo 2008-2013 metų priemonės“, atlieka asbesto turinčių gaminių (šiferinių stogų) inventorizaciją.

Jos tikslas nustatyti, kiek viešojo naudojimo pastatuose, gyvenamuosiuose namuose ir kituose namų ūkiniuose pastatuose yra panaudotų asbesto turinčių gaminių bei įvertinti, kokia šių gaminių būklė, siekiant parengti asbesto turinčių gaminių pašalinimo iš aplinkos valstybės programas.

Statinio naudotojas (savininkas), inventorizuodamas asbesto turinčius gaminius, užpildo nustatytos formos (www.utenal.lt) asbesto turinčių gaminių inventorizacijos ataskaitą ir pateikia Utenos rajono savivaldybės administracijos Teritorijų planavimo ir statybos skyriui. Arba ne vėliau kaip iki 2011 m. sausio 31 d. galite ateiti į seniūniją ir seniūnijoje užpildysite ataskaitą. Reikia žinoti pastatų stogo dangos plotą. **ATSINEŠKITE NAMŲ INVENTORINĘ BYLĄ, TEISINĖS REGISTRACIJOS PAŽYMĖJIMĄ.**

Seniūnas

Utenos r. savivaldybės administracija įspėja, kad žiemą gausiai iškritus sniegui, o orams atšilus, padidėja statinių stogų apkrovos. Besikeičianti oro temperatūra veikia statinius ir gali sukelti griūtis.

Siekiant išvengti galimų avarijų ar nelaimingų atsitikimų, būtina stebėti sniego storį ir jo poveikį statiniui. Susikaupęs sniegas ir varvekliai turi būti šalinami.

Auksinės mintys (iš interneto)

Ji atvažiavo į Sibirą ir sugadino jam visą katorgą.

Kiekviename iš mūsų miega genijus, tik ne kiekviename jis pabunda.

Jeigu jums ilgai neskambina giminės ar draugai, reiškia jiems viskas gerai.

Gyvenimas trumpas. Pakentėk truputį.

Jei nemokate nutaisyti juokingos veido išraiškos, jums visada padės plastinis chirurgas!

Atsargiai, kieme piktas šuo. Prašome nesumindžioti.

Dabar tiek rašo apie rūkymo žalą, kad aš tvirtai nusprendžiau mesti skaityti.

Išmintis ateina su amžiumi. Bet kartais būna, kai amžius ateina vienas.

Draugai ateina ir išeina. Priešai kaupiasi.

Gruodžio mėn. pradžioje Utenos Krašunos pagrindinėje mokykloje vyko tarpklausinės „Drasūs, stiprūs, vikrūs“ varžybos. Tauragniškliai visose estafetėse nugalėjo Biliakiemio skyriaus pradinukų komandą.

Sniego dangos storis (cm)

2011-01-05 8 val. (informacija iš interneto)

Biržai – 45; Kaunas – 34; Klaipėda – 44; Laukuva – 62; Nida – 59; Panevėžys – 31; Šilutė – 57; Telšiai – 67; Ukmergė – 49; **Utena – 35;**

A†A Seniūnijoje gruodžio mėn. mirė

ONA BITKEVIČIENĖ, Nečioniškio k., 88 m.

Užjaučiame artimuosius.

Nuotraukos Danguolės Grabauskienės, Jūratės

Šinkūnienės, Aldonos Tartilienės,

Žymanto Trimonio

Paruošė D. Grabauskienė

Spausdino Utenos spaustuvė

